

Incenturavit, ad quae tollenda, quamquam non modicum temporis ac diligenter adhibuerim, me tamen vadem non praestarem, omnia, quod optabam, a me fuisse sublata. Neque enim mihi eam licentiam tribuere consuevi, ut alienis sensibus, quoties ea minime assequor, sive sint ex Auctoribus ipsis profecta, sive ex Librariorum oscititia procedant, imaginationes meas substituere velim; sed ea tantum expurganda novi, quae legitimus Critices usus adulterina esse in Codicibus satis aperte docet, reliquis subobscuris meliorum iudicio dimissis.

Interim mecum Lector intente perscrutetur velim, quae olim ratio Peregrinio suaferit, ut quasdam tantum Anonymi hujus partes, non vero integrum Historiam in publicum diem effret. Dupliceum divinare licet. Altera fuerit, quod riam in publicum diem effret. Dupliceum divinare licet. Altera fuerit, quod Scriptor iste, puerilis sane ingenii, ut post Peregrinium, qui idem jam diu sensit & monuit, unusquisque continuo sentire poterit, aniles quasdam fabulas, praesertim ubi tempora Caroli Magni describit, nimia credulitate hausit, iisque non secus ac gemmis nihil titubans narrationem suam ornavit; has autem in Historici dedecus vergere, atque ex ejusmodi ineptis reliquam Historiae faciem conspurcari, immo veris ipsis rebus per haec fidem detrahi putarit. Fuerit altera, quod posteaquam *Hercempertum*, jam ab Antonio Caracciolo, & mox ab ipso Peregrinio editum, Salernitanus iste non leviter expilasse reprehendebatur, nullius emolumenti videbatur repetita accipere a posteriore Historico, & quidem minoris pretii viro, ea, quae ex primigenio fonte facile ac purius peti poterant, & pertenda rectius jam erant. Mihi vero contraria sententia placuit, atque in eam quoque Eruditorum Senatum concessurum confido, simul ac legerint, ac rite perpendent, quaecumque antea abdita Salernitani nostri scripta, nunc me curante, luce donantur. Quantis enim tenebris Italica Historia Seculi Noni ac Decimi prematur, jam norunt Literati viri, & ego saepe ac saepius non satis dolui. At quando illustres rerum nostrarum Scriptores per illa tempora proferre non licet, quis non viderit, vel triobolares & plebejos, dum ea aetate floruerint, & scripserint, ambabus ultiis nobis excipiendos, & magni etiam faciendo? Utique ea Secula noscere cupientibus praefstat habere Historicos, quales possumus, quam nullos. Neque vero adoptatae a Salernitano fabulae nonnullae justam praebere possunt causam, quare illius Commentarios aversari velimus. Enimvero de plerique rudium Seculorum Historicis actum fuisset, si apud majores nostros, obtinuisset tam delicatus rigor. Actum quoque foret de compluribus haec tenuis luce carentibus, si in animum induceremus, nullos alios amplecti, quam qui a fabulis penitus immunes se produnt. Olim nempe rudes homines, & parum in Critica Arte exculti, quo mirabiliora audiebant, licet ficta, licet popelli somnia (neque enim *Impostorum* semen umquam exaruit) eo avidius excipiebant, literisque mandabant. Quo vitio quum fere omnes Seculis iis laborarent, nemo tamen mihi succensat, si dixerit, Monachos potissimum nimia hujusmodi credulitate excelluisse, & pronus in fabulas ruisse: nimurum quod ex iis non pauci, simplex hominum genus, quum ab imponendo aliis nimis alieni forent, ne ab aliis quidem sibi imponi suspicarentur. At ii ipsi Monachi ita nobis, & veterum monumenta, & illorum temporum vera gesta servarunt, ut si iidem defuissent, atque si ipsos audire nunc desinamus, exfanguis omnino necesse sit restet plurium Seculorum cognitio. Critici ergo est ab antiquorum fabulis certa secernere, & in iis ipsis fabulis interdum vera exspicari: nihil vero facile aspernari.

Salernitanus autem noster, ut ut fateri cogamur fabulis nonnumquam induluisse, numquam tamen dixeris a se ficta venditasse. Et quod maximi faciendum est, plura minime dubia de antiquis Beneventi, Salerni, & Capuae Principibus in usum nostrum scripsit, quae non aliunde speres, & e quibus Regni nunc Neapolitani, & Seculi IX. & X. Historia plurimum lucis accipiat. Quod si *Hercempertum* is non uno in loco depopulatus est, nemo tamen inficias iverit, quin plerumque ab eo derelicta enarret, aut ab ipso traditis aliquid adjungat. Potissimum vero quae post Erchemerti mortem literis consignata in hoc Libro occurunt, uni Salernitano nos debemus accepta referre. Quare non solum sine haesitatione, sed ingenti cum gaudio illius *Paralipomena* evulgare constitui, in eam spem ductus, fore ut ceteri faterentur, hinc non parum accedere posse ad Italicae eruditiois promtuarium. *Paralipomena*, inquam, sive quae relicta sunt, & nondum edita a Camillo Peregrinio; neque enim defuere, qui mihi auctores erant, ut illis etiam rufus editis, atque cum hisce conjunctis, integrum heic & continuatam Anonymi Salernitani Historiam Lectori sisterem. Sed quoniam tam illa, quam ista unum Opus est complexurum, nulloque negotio. Lector, quae heic omit-